

можите, и от целия град, и от всечестния божи архиерей кир Иоаким, духовен отец на нашето самодържавно царство.

Написано в 1237 година, през месец май, в славната и богоспасна столица, царевград Търнов, със собствената ръка на

Иоан Асен, самодържец на
всички българи и гърци."

Царят протегна десница да удари посребреното кръжило над масата за да повика пазача на златния печат, когато далече, откъм главната порта сезачу скърцане на вериги и дълги, проточени викове. Блюстите-лите питаха кой бе този късен посетител...

Сам кастрофилактът на Филиповград бе пристигнал и искаше веднага да се срещне с превисокия благороден самодържец.

Разтичаха се стражи из градината, по каменистия друм, който отвеждаше към главния якодна крепоста, поеха запенения, морен кон на пътника, поведоха госта към палата.

Иоан Асен го прие веднага. Какво можеше да се е случило, за да иска по такъв късен час кастрофилактът да бъде приет в Царевец, вместо да отседи в някоя странноприемница и да чака разсвет?

Кастрофилактът прегъна коляно пред царя, целуна края на туниката му.

- Новината е важна, царство ти, исках сам да ти я донеса! Император Жан дьо Бриен се поминал на 22 март в Константиновград!

Царят го изгледа поразен. Улови го за ръцете, дигна го с прязън, отрупа го с въпроси. От кога знае новината? Да не е някоя празна глума? Кой я е донесал във Филиповград?

Тази дългоочаквана вест!

Престарелият император бе предал богу дух... Младият Бодуен се разхождаше от а Помур до Париж и от Рим до Лондон, увлечен в спорове, които с нищо не засягаха опасността, която неизменно висеше над Царския град.